

Sygn. akt II AKa 150/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Wiesław Masłowski

Sędziowie: SA Piotr Feliniak, SO (del.) Paweł Urbaniak (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Jadwiga Popiołek

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r.,

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łodzi del. do Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi
– Krzysztofa Kowalczyka

sprawy:

1. J. A. oskarżonego o czyny z art. 258§1 kk, z art. 56§1 kks i art. 62§2 kks w zw. z art. 7§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks, z art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks, z art. 299§1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 300§2 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 233§1 kk, z art. 284§1 kk w zw. z art. 12 kk;
2. J. B. oskarżonego o czyn z art. 258§1 kk, z art. 18§3 kk w zw. z art. 73§1 kks i art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,
3. D. S. oskarżonego o czyny z art. 258§1 kk, z art. 18§3 kk w zw. z art. 73§1 kks i art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,
4. A. C. (1) oskarżonego o czyny z art. 258§1 kk, z art. 18§3 kk w zw. z art. 73§1 kks i art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,
5. A. R. oskarżonego o czyny z art. 258§1 kk, z art. 18§3 kk w zw. z art. 73§1 kks i art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,
6. J. O. oskarżonego o czyny z art. 258§1 kk, z art. 18§3 kk w zw. z art. 55§1 kks w zw. z art. 54§1 kks i art. 73§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks

na skutek apelacji wniesionych przez: obrońców oskarżonych J. A., J. B., D. S., A. R. oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt XVIII K 87/11

I. uchyla rozstrzygnięcie o karach łącznych wobec oskarżonego J. A. i w stosunku do tego oskarżonego:

1. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynów mu zarzucanych w pkt II, III i IV aktu oskarżenia i w tej części sprawę przekazuje sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej za przypisany czyn z art. 233§1 kk w zw. z

art. 12 kk warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat, a na podstawie art. 73§1 kk oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby,

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa:

1. od oskarżonego J. A. kwotę 1,50 (jeden złoty i 50/100) tytułem przypadającej na niego części wydatków wynikłych w postępowaniu apelacyjnym oraz kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje,

2. od oskarżonych J. B. i A. R. kwoty po 1,50 (jeden złoty i 50/100) tytułem przypadającej na nich części wydatków wynikłych w postępowaniu apelacyjnym oraz kwoty po 1.320,00 (tysiąc trzysta dwadzieścia) złotych tytułem opłat za II instancję,

3. od oskarżonego D. S. kwotę 1,50 (jeden złoty i 50/100) tytułem przypadającej na niego części wydatków wynikłych w postępowaniu apelacyjnym oraz kwotę 4.180,00 (cztery tysiące sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje,

4. w pozostałej części kosztami za II instancję obciąża Skarb Państwa.

SSA Wiesław Masłowski

SSA Piotr Feliniak SSO del. Paweł Urbaniak

Sygn. akt II AKa 150/15

UZASADNIENIE

J. A. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od sierpnia do października 2005 r. w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. S. i A. C. (2) w skład której wchodził także T. W., M. K., M. B. i inne ustalone i nie ustalone osoby, które w ramach swojej działalności tworzyły odrębne struktury przestępcze, a której celem było, przy wykorzystaniu tych samych możliwości i osób, popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu w ramach różnych podmiotów gospodarczych uszczupień należności Skarbu Państwa z tytułu podatku akcyzowego i podatku VAT, poświadczaniu nieprawdy w dokumentach – fakturach, podejmowaniu czynności, które miały na celu udaremnianie bądź znaczne utrudnianie stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem przestępstw wprowadzania do obrotu fałszywego paliwa, przy czym rola J. A. jako właściciela firmy PPHU (...), zajmującej się hurtową sprzedażą paliw i świadczeniem usług transportowych, oraz jako pełnomocnik w firmie (...), polegała na dostarczaniu środkami transportu należących do wskazanych podmiotów na bazę magazynową Anilany w Ł. oleju opałowego z N. P. (...) w O. i (...) w K., do nielegalnej produkcji oleju napędowego, a następnie dostarczaniu do odbiorców wskazanych przez kierowników grupy odbarwionego oleju opałowego jako pełnowartościowego oleju napędowego, pozyskiwanie kontrahentów na fałszywe paliwo, odbieraniu wartości pieniężnych uzyskanych ze sprzedaży nielegalnie wyprodukowanego na bazach paliwa oraz wystawianiu dokumentacji nie odzwierciedlającej rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych

to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

II. w okresie od stycznia 2004 r. do listopada 2005 r., przy czym w okresie od sierpnia do 12 października 2005 roku w ramach zorganizowanej grupy opisanej jak wyżej zarzutu, w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób w krótkich

odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej PPHU (...), oraz jako pełnomocnik firmy (...), których działalność polegała na hurtowej i detalicznej sprzedaży paliw – oleju napędowego i benzyn, oraz świadczeniu usług transportowych, na mocy przepisów Ordynacji podatkowej, będąc osobą odpowiedzialną za prawidłowe regulowanie zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa, wbrew przepisom ustawy o podatku od towarów i usług w składanych deklaracjach podawał nieprawdę, wprowadzając w błąd właściwy dla miejsca popełnienia przestępstwa Urząd Skarbowy, w ten sposób, że wykazywał w nich kwoty podatku naliczonego wynikające z faktur, które nie odzwierciedlały rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych, poprzez wystawianie fikcyjnych faktur sprzedażowych, jak również przyjmował i ujmował w dokumentacji księgowej nierzetelne faktury zakupowe, wskazując pozorny zakup paliwa od nieustalonych dostawców, tym samym powodując ukrycie faktycznego źródła pochodzenia paliwa, co skutkowało uszczupleniem zobowiązań podatku od towaru i usług w zakresie firmy PPHU (...) przy sprzedaży oleju napędowego na rzecz (...) LTD spółka z o.o. za okres od stycznia do maja 2004 roku o łącznej wartości podatku VAT 25 957,70 zł, na rzecz (...) spółka z o.o. za okres od stycznia do grudnia 2004 roku na kwotę podatku VAT 1 644 265 zł, w zakresie firmy (...) przy sprzedaży oleju napędowego i benzyn na rzecz (...) spółka z o.o. w okresie od lutego do 10 października 2005 roku na kwotę podatku VAT 294 679,06 zł (w okresie od 30 sierpnia do 06 października 2005 roku sprzedaż oleju napędowego z odbarwionego oleju opałowego) przy sprzedaży oleju napędowego na rzecz (...) LTD spółka z o.o. w okresie od 30 sierpnia do 06 października 2005 roku na łączną kwotę podatku VAT 86 036,63 zł z tytułu odbarwionego oleju opałowego- o łącznej wielkiej wartości uszczuplonego podatku VAT wynoszącego: 2 050 929,39 zł

to jest o przestępstwo z art. 56§1 kks w zb. z art. 62§ 2 kks, w zw. z art. art. 7§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,

III. w okresie od stycznia 2004 r. do listopada 2005 r., przy czym w okresie od sierpnia do 12 października 2005 roku w ramach zorganizowanej grupy opisanej jak wyżej zarzutu, w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej PPHU (...), oraz jako pełnomocnik firmy (...), których działalność polegała na hurtowej i detalicznej sprzedaży paliw – oleju napędowego i benzyn, oraz świadczeniu usług transportowych, doprowadził do uszczuplenia należności publicznoprawnych dużej wartości z tytułu wprowadzania do obrotu oleju napędowego niewiadomego pochodzenia i benzyn Pb 95, (...) 98, U 95, jak i też odbarwionego oleju napędowego, przyjmując nierzetelne faktury zakupu wskazujące pozorny zakup oleju napędowego od nieustalonych podmiotów, oraz ukrycia faktycznego źródła pochodzenia paliwa, nie uiścił należnego podatku akcyzowego z tytułu sprzedaży oleju napędowego i benzyn, poprzez firmę PPHU (...) na rzecz (...) spółka z o.o. za okres od stycznia do grudnia 2004 w kwocie 3 104 210 zł, z tytułu sprzedaży oleju napędowego poprzez firmę PPHU (...) na rzecz (...) LTD spółka z o.o. za okres od stycznia do maja 2004 w kwocie 97 741,28 zł, z tytułu sprzedaży poprzez firmę (...), za okres od lutego do października 2005 r., przy czym za okres od 30 sierpnia do 10 października oleju napędowego i benzyn, na rzecz (...) spółka z o.o. w łącznej kwocie 517 045 zł, oraz z tytułu sprzedaży odbarwionego oleju opałowego jako oleju napędowego przez (...) na rzecz (...) LTD spółka z o.o. za okres od 30 sierpnia do 06 października 2005 r. w łącznej kwocie 267 600 zł, o łącznej wielkiej wartości 3 986 596,28 zł,

to jest o przestępstwo z art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,

IV. w czasie i miejscu oraz w warunkach podmiotowo – przedmiotowych opisanych w punktach jak wyżej zarzutów, działając w ramach grupy przestępczej, prowadząc działalność gospodarczą

pod firmą PPHU (...), oraz będąc pełnomocnikiem firmy (...) zajmujących się świadczeniem usług transportowych, oraz hurtową i detaliczną sprzedażą paliw płynnych, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu udaremnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków płatniczych, podjął wobec pieniędzy pochodzących z korzyści, związanych z popełnieniem czynu zabronionego, przestępstw karnych-skarbowych opisanych w punktach jak wyżej, polegających na wprowadzaniu do obrotu oleju opałowego jako pełnowartościowego oleju napędowego, oleju opałowego i benzyn z niewiadomego źródła, czynności prowadzące do udaremnienia ustalenia ich rzeczywistego pochodzenia poprzez transakcje gotówkowe z pominięciem kont bankowych, dla wielkości obrotu których, zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo Działalności Gospodarczej (Dz.U. nr 101 poz. 1175 z zm.), a po zm. zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 nr 155 poz. 1095) wymagany był obrót bankowy, jak i też na podstawie wystawionych uprzednio potwierdzających nieprawdę faktur VAT, pieniądze w łącznej kwocie 3 986 596,28 zł, legalizując tym samym ich pochodzenie z korzyści związanych z nielegalnym obrotem paliwami płynnymi z pominięciem odprowadzania należnych Skarbowi Państwa podatków w postaci podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego

to jest o przestępstwo z art. 299§1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk,

V. w okresie od 12 marca 2008 r. do 13 stycznia 2009 r. w Ł. w celu udaremnienia wykonania orzeczenia prokuratora o zabezpieczeniu roszczeń w postępowaniu karnym, ukrył uzyskane z tytułu odszkodowania za skradziony w dniu 12 marca 2008 r. samochód- ciągnika siodłowego m-ki S. (...) o nr rej. (...) stanowiącego przedmiot zabezpieczenia majątkowego z dnia 09. 06. 2006 r. na poczet grożącej grzywny i roszczeń o naprawienie szkody, pieniądze w łącznej kwocie 77 470 zł, tym samym udaremniał egzekucję w postępowaniu sądowym i zaspokojenie roszczeń Skarbu Państwa

to jest o przestępstwo z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

VI. w okresie od 12 marca do 23 kwietnia 2008 r. w Ł. składając dwukrotnie zeznania w toku prowadzonego przez Komendę Miejską Policji w Ł. postępowaniu (...) 376/08, w związku z złożeniem zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa kradzieży na jego szkodę samochodu ciężarowego - ciągnika siodłowego m-ki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 85 000 zł, zeznał nieprawdę ukrywając okoliczność pozostawiania przedmiotowego samochodu jako zabezpieczenie majątkowe w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu przygotowawczym Prokuratury Okręgowej w Zielonej Górze o sygn. VI Ds. 51/06/s

to jest o przestępstwo z art. 233 § 1 kk,

VII. w okresie od 19 maja 2008 do 13 stycznia 2009 r. w Ł. przywłaszczył stanowiące przedmiot zabezpieczenia majątkowego w postępowaniu karnym pieniądze w łącznej kwocie 77 470 zł z tytułu uzyskania odszkodowania za skradziony w dniu 12 marca 2008 r., w Ł. samochód m-ki S. (...) o nr rej. (...)

to jest o przestępstwo z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

J. B. został oskarżony o to, że:

VIII. w okresie od sierpnia do 12 października 2005 r. w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. S. i A. C. (2) w skład której wchodził także T. W., M. K., M. B., J. A. i inne ustalone i nie ustalone osoby, które w ramach swojej działalności tworzyły odrębne struktury przestępcze, a której celem było, przy wykorzystaniu tych samych możliwości i osób, popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu w ramach różnych podmiotów gospodarczych uszczupleń należności Skarbu Państwa z tytułu podatku akcyzowego i podatku VAT, poświadczaniu nieprawdy w dokumentach – fakturach, podejmowaniu czynności, które miały na celu udaremnianie bądź znaczne

utrudnianie stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem przestępstw wprowadzania do obrotu fałszywego paliwa, przy czym rola J. B. zatrudnionego w firmie (...) z siedzibą w Ł. w charakterze kierowcy ciągnika siodłowego o nr rej. (...) i naczepy cysterny o poj. 40 000 l, polegała na dostarczaniu środkami transportu należących do wskazanego podmiotu na bazę magazynową Anilany w Ł. oleju opałowego z N. w K., który następnie przez M. B. i M. K. przy wykorzystaniu wapna i kwasu siarkowego pozbawiany był czerwonego barwnika, a następnie odbarwiony olej opałowy jako pełnowartościowy olej napędowy dostarczał do odbiorców wskazanych przez kierowników grupy i J. A.

to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

IX. w czasie, miejscu i warunkach podmiotowo przedmiotowych opisanych jak wyżej zarzutu, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zatrudnienia w firmie (...) z siedzibą w Ł. w charakterze kierowcy, dostarczając na zlecenie T. W., J. A. z N. w K. na bazę paliwową Anilany w Ł. olej opałowy, który za pomocą wapna i kwasu siarkowego poddano procesowi odbarwienia i pozbawienia czerwonego barwnika, a następnie dostarczając już ten produkt jako olej napędowy do jego odbiorców, udzielił w ten sposób pomocy do popełnienia przestępstwa polegającego na zmianie przeznaczenia wyrobu akcyzowego w postaci oleju opałowego na olej napędowy, tym samym pomógł w doprowadzeniu do uszczuplenia należności publicznoprawnych dużej wartości w podatku akcyzowym z tytułu wprowadzania do obrotu oleju napędowego odbarwionego z oleju opałowego o łącznej wielkiej wartości 3 049 680,00 zł

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 73 § 1 kks i art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,

D. S. został oskarżony o to, że:

X. w okresie od sierpnia do października 2005 r. w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. S. i A. C. (2) w skład której wchodził także T. W., M. K., M. B., J. A. i inne ustalone i nie ustalone osoby, które w ramach swojej działalności tworzyły odrębne struktury przestępcze, a której celem było, przy wykorzystaniu tych samych możliwości i osób, popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu w ramach różnych podmiotów gospodarczych uszczuplenia należności Skarbu Państwa z tytułu podatku akcyzowego i podatku VAT, poświadczaniu nieprawdy w dokumentach – fakturach, podejmowaniu czynności, które miały na celu udaremnianie bądź znaczne utrudnianie stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem przestępstw wprowadzania do obrotu fałszywego paliwa, przy czym rola D. S. zatrudnionego w firmie żony - Zakładzie(...)z siedzibą w Ł. w charakterze dysponenta transportu drogowego polegała na zleceniu kierowcom zatrudnionym w firmie dostarczania na bazę magazynową Anilany w Ł. oleju opałowego z Bazy Magazynowej nr 74 PKN (...) w O., który następnie przez M. B. i M. K. przy wykorzystaniu wapna i kwasu siarkowego pozbawiany był czerwonego barwnika, oraz zleceniu przewozu odbarwionego oleju opałowego jako pełnowartościowego oleju napędowego do odbiorców wskazanych przez kierowników grupy

to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

XI. w czasie, miejscu i warunkach podmiotowo przedmiotowych opisanych jak wyżej zarzutu, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zatrudnienia w firmie żony w Zakładzie (...) w charakterze dysponenta transportu drogowego, dostarczając na zlecenie T. W. z PKN (...) w O. na bazę paliwową Anilany w Ł. olej opałowy lekki (...) w ilości 1 159 465 litrów, który za pomocą wapna i kwasu siarkowego poddano procesowi odbarwienia i pozbawienia czerwonego barwnika, a następnie zlecając kierowcom zatrudnionym

w firmie, dostarczenie już tego produktu jako oleju napędowego do jego odbiorców, udzielił pomocy do popełnienia przestępstwa polegającego na zmianie przeznaczenia wyrobu akcyzowego w postaci oleju opałowego na olej napędowy, tym samym pomógł w doprowadzeniu do uszczuplenia należności publicznoprawnych dużej wartości w podatku akcyzowym z tytułu wprowadzania do obrotu oleju napędowego odbarwionego z oleju opałowego o łącznej wielkiej wartości 2 318 930,00 zł

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 73 § 1 kks i art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,

A. C. (1) został oskarżony o to, że:

XII. w okresie od lipca do października 2005 r. w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. S. i A. C. (2) w skład której wchodził także T. W., M. K., M. B. i inne ustalone i nie ustalone osoby, które w ramach swojej działalności tworzyły odrębne struktury przestępcze, a której celem było, przy wykorzystaniu tych samych możliwości i osób, popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu w ramach różnych podmiotów gospodarczych uszczupień należności Skarbu Państwa z tytułu podatku akcyzowego i podatku VAT, poświadczaniu nieprawdy w dokumentach – fakturach, podejmowaniu czynności, które miały na celu udaremnianie bądź znaczne utrudnianie stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem przestępstw wprowadzania do obrotu fałszywego paliwa, przy czym rola A. C. (1) zatrudnionego w PPHU (...) w R. w charakterze kierowcy ciągnika siodłowego o nr rej. (...) i naczepy cysterny o nr rej. (...), polegała na dostarczaniu środkami transportu należących do wskazanego podmiotu na bazę magazynową Anilany w Ł. oleju opałowego z Bazy Magazynowej nr 74 PKN (...) w O., który następnie przez M. B. i M. K. przy wykorzystaniu wapna i kwasu siarkowego pozbawiany był czerwonego barwnika, a następnie odbarwiony olej opałowy jako pełnowartościowy olej napędowy dostarczał do odbiorców wskazanych przez kierowników grupy

to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

XIII. **w czasie, miejscu i warunkach podmiotowo przedmiotowych opisanych jak wyżej zarzutu, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zatrudnienia w PPHU (...) w R. w charakterze kierowcy, dostarczając na zlecenie T. W. z PKN (...) w O. na bazę paliwową Anilany w Ł. olej opałowy lekki (...) w ilości 649 617 litrów, który za pomocą wapna i kwasu siarkowego poddano procesowi odbarwienia i pozbawienia czerwonego barwnika, a następnie dostarczając już ten produkt jako olej napędowy do jego odbiorców, udzielił pomocy do popełnienia przestępstwa polegającego na zmianie przeznaczenia wyrobu akcyzowego w postaci oleju opałowego na olej napędowy, tym samym pomógł w doprowadzeniu do uszczuplenia należności publicznoprawnych dużej wartości w podatku akcyzowym z tytułu wprowadzania do obrotu oleju napędowego odbarwionego z oleju opałowego o łącznej wielkiej wartości 927 968,00 zł**

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 73 § 1 kks i art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,

A. R. został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie od sierpnia do października 2005 r. w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. S. i A. C. (2) w skład której wchodził także T. W., M. K., M. B., J. A. i inne ustalone i nie ustalone osoby, które w ramach swojej działalności tworzyły odrębne struktury przestępcze, a której celem było, przy wykorzystaniu tych samych możliwości i osób, popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu w ramach różnych podmiotów gospodarczych uszczupień

należności Skarbu Państwa z tytułu podatku akcyzowego i podatku VAT, poświadczaniu nieprawdy w dokumentach – fakturach, podejmowaniu czynności, które miały na celu udaremnianie bądź znaczne utrudnianie stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem przestępstw wprowadzania do obrotu fałszywego paliwa, przy czym rola A. R. zatrudnionego w Zakładzie (...) z siedzibą w Ł. w charakterze kierowcy ciągnika siodłowego o nr rej. (...) i naczepy cysterny o nr rej. (...), polegała na dostarczaniu środkami transportu należących do wskazanego podmiotu na bazę magazynową Anilany w Ł. oleju opałowego z Bazy Magazynowej nr 74 PKN (...) w O., który następnie przez M. B. i M. K. przy wykorzystaniu wapna i kwasu siarkowego pozbawiany był czerwonego barwnika, a następnie odbarwiony olej opałowy jako pełnowartościowy olej napędowy dostarczał do odbiorców wskazanych przez kierowników grupy,

to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

XV. w czasie, miejscu i warunkach podmiotowo przedmiotowych opisanych jak wyżej zarzutu, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zatrudniania w Zakładzie (...) w charakterze kierowcy, dostarczając na zlecenie T. W. z PKN (...) w O. na bazę paliwową Anilany w Ł. olej opałowy lekki (...) w ilości 665 588 litrów, który za pomocą wapna i kwasu siarkowego poddano procesowi odbarwienia i pozbawienia czerwonego barwnika, a następnie dostarczając już ten produkt jako olej napędowy do jego odbiorców, udzielił pomocy do popełnienia przestępstwa polegającego na zmianie przeznaczenia wyrobu akcyzowego w postaci oleju opałowego na olej napędowy, tym samym pomógł w doprowadzeniu do uszczuplenia należności publicznoprawnych dużej wartości w podatku akcyzowym z tytułu wprowadzania do obrotu oleju napędowego odbarwionego z oleju opałowego o łącznej wielkiej wartości 1 331 176,00 zł,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 73 § 1 kks i art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,

J. O. został oskarżony o to, że:

XVI. w okresie od 5 sierpnia do 12 października 2005 r. w B., Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. S. i A. C. (2) w skład której wchodził także T. W., M. K., M. B., J. A. i inne ustalone i nie ustalone osoby, które w ramach swojej działalności tworzyły odrębne struktury przestępcze, a której celem było, przy wykorzystaniu tych samych możliwości i osób, popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu w ramach różnych podmiotów gospodarczych uszczuplenia należności Skarbu Państwa z tytułu podatku akcyzowego i podatku VAT, poświadczaniu nieprawdy w dokumentach – fakturach, podejmowaniu czynności, które miały na celu udaremnianie bądź znaczne utrudnianie stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem przestępstw wprowadzania do obrotu fałszywego paliwa, przy czym rola J. O. jako właściciela i firmującego działalność PPHU (...) z siedzibą w B., polegała na wydzierżawieniu bazy magazynowo-paliwowej na ulicy (...) w Ł., dostarczeniu członkom grupy przestępczej dokumentacji i pieczęci firmy PPHU (...) i prowadzenie działalności gospodarczej za pośrednictwem osób podstawionych w tym T. W., M. K., M. B. i innych, w celu legalizowania nielegalnie wyprodukowanego paliwa,

to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

XVII. w czasie, miejscu i warunkach podmiotowo przedmiotowych opisanych jak wyżej zarzutu, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, firmując działalność PPHU (...) z siedzibą w B., i w jej imieniu wydzierżawiając bazę magazynowo-

paliwową na ul. (...) w Ł., dostarczając pieczęcie i dokumenty firmy członkom grupy przestępczej i zatajając prowadzenie przez nich działalności na własny rachunek w ramach PPHU (...), a tym samym umożliwiając im odbarwienie za pomocą wapna i kwasu siarkowego 2 400 000 litrów oleju opałowego pozbawiając go czerwonego barwnika, a następnie sprzedając już ten produkt jako olej napędowy, udzielił pomocy do popełnienia przestępstwa polegającego na zatajeniu prowadzenia działalności na własny rachunek w ramach PPHU (...) przez T. W., M. K., M. B. i innych i zmianie przeznaczenia wyrobu akcyzowego w postaci oleju opałowego na olej napędowy, tym samym pomógł w doprowadzeniu do uszczuplenia należności publicznoprawnych dużej wartości w podatku akcyzowym z tytułu wprowadzania do obrotu oleju napędowego odbarwionego z oleju opałowego o łącznej wielkiej wartości 2 515 200 zł,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 55 § 1 kks w zw. z art. 54§1 kks i art. 73 § 1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks,

XVIII. w czasie i miejscu oraz w warunkach podmiotowo – przedmiotowych opisanych jak wyżej zarzutów, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w ramach grupy przestępczej, czyniąc innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wykonując polecenia organizatorów grupy, poprzez wydzierżawienie bazy magazynowo-paliwowej w Ł. i przekazaniu pieczęci imiennej i firmowej, pomógł pozostałym członkom grupy przestępczej opisanej w punkcie I zarzutu w odbarwieniu oleju opałowego zabarwionego na kolor czerwony i oznaczony znakiem, w związku z tym obłożony obniżoną stawką podatku akcyzowego określoną w Rozporządzeniu Ministra Finansów, przy użyciu kwasu siarkowego, wapna hydratyzowanego w usunięciu określonego przepisami czerwonego barwnika i znacznika, tworząc w ten sposób produkt finalny w postaci oleju napędowego obciążony nie obniżoną stawką podatku akcyzowego, gdzie w okresie od 5 sierpnia do 12 października 2005 r. odbarwiono 2 400 000 litrów oleju opałowego, o łącznej wielkiej wartości brutto wynoszącej 7 197 600 zł; który następnie sprzedawany był przez sieć podmiotów gospodarczych wystawiających nierzetelne faktury zakupowo-sprzedawcze, wliczając w jego cenę podatek akcyzowy, pomógł w wprowadzeniu w błąd ustalone i nieustalone podmioty gospodarcze w tym właściciele stacji paliw na terenie całego kraju i nieustalone osoby fizyczne będące odbiorcami tak wyprodukowanego oleju napędowego, co do rodzaju, jakości i wartości paliwa będącego przedmiotem transakcji, doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości we wskazanej wyżej kwocie,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i z art. 65 § 1 kk,

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2015 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 87/11 Sąd Okręgowy w Łodzi:

1. w miejsce zarzuconych J. A. w pkt II i III czynów uznał go za winnego tego, że:

a. w okresie od 12 sierpnia 2005 roku do 12 października 2005 roku w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, udzielił pomocy ustalonym osobom we wprowadzeniu do obrotu paliwa ciekłego w ilości 443741 litrów o wielkiej wartości wynoszącej co najmniej 1695090 złotych, niespełniającego wymagań jakościowych określonych w ustawie, w ten sposób że będąc dysponentem transportu drogowego w firmach (...) z siedzibą w Ł. udostępnił im środki transportu wraz z kierowcami w celu dostarczania im oleju opałowego poddawanego procesowi pozbawienia czerwonego barwnika, a następnie dostarczania odbiorcom odbarwionego produktu, jako oleju napędowego, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. 34 poz. 293) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw.

z art. 23 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k., wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 20 000 (dwudziestu tysięcy) złotych,

b. w okresie od 12 sierpnia 2005 roku do 12 października 2005 roku w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu paliwo ciekłe w ilości 510000 litrów o wielkiej wartości wynoszącej co najmniej 1948200 złotych, niespełniającego wymagań jakościowych określonych w ustawie, uzyskanego z oleju opałowego poddanego procesowi pozbawienia czerwonego barwnika, i dostarczanego odbiorcom, jako oleju napędowego, czym wyczerpał dyspozycję art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. 34 poz. 293) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co na podstawie art. 23 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 000 (dwustu tysięcy) złotych,

c. w okresie od stycznia 2004 r. do października 2005 r. w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju w zamiarze aby (...) LTD Spółka z o.o. w G. oraz (...) Spółka z o.o. w Ł., podatnicy podatku VAT i akcyzowego, podali nieprawdę w składanych deklaracjach VAT-7 i AKC-2 a przez to narazili podatek na uszczuplenie, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej PPHU (...), oraz jako pełnomocnik firmy (...), których działalność polegała na hurtowej i detalicznej sprzedaży paliw – oleju napędowego i benzyn, oraz świadczeniu usług transportowych, udzielił im pomocy poprzez wystawianie i dostarczanie im faktur nie odzwierciedlających rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych i stwarzających pozory legalnego nabycia paliw silnikowych w rzeczywistości pochodzących z niewiadomego źródła lub z odbarwienia oleju opałowego, umożliwiając w ten sposób wykazywanie w składanych deklaracjach VAT-7 wynikających z faktur kwot naliczonego podatku od towarów i usług oraz zaniżenie w deklaracjach AKC-2 kwot podatku akcyzowego należnego w związku ze sprzedażą paliw silnikowych, od których na wcześniejszych etapach obrotu nie odprowadzono podatku akcyzowego, co skutkowało uszczupleniem zobowiązań podatkowych wielkiej wartości: w przypadku (...) LTD spółka z o.o. za okres od stycznia do maja 2004 roku o łącznej wartości 25 957,70 zł podatku VAT i 97 734 zł. podatku akcyzowego, za okres od 30 sierpnia do 6 października 2005 roku o łącznej wartości 86 036,63 zł. podatku VAT i 267 600 zł. podatku akcyzowego, a w przypadku (...) spółka z o.o. za okres od stycznia do grudnia 2004 roku na kwotę 1 644 265 zł podatku VAT i 5 649 662 zł podatku akcyzowego, za okres od lutego do 10 października 2005 roku na kwotę 294 679,06 zł podatku VAT i 956738 zł podatku akcyzowego, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 1 i 2 k.k.s., za co na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56§ 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i 500 (pięćset) stawek dziennych grzywny po 200 (dwieście) złotych każda,

2. uznał oskarżonego J. A. winnym czynu zarzuconego w pkt VI, z tym uzupełnieniem, że popełnił go ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, czym wypełnił dyspozycję art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za co na podstawie art. 233 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. uniewinnił J. A. od popełniania czynów zarzuconych mu w pkt I, IV, V i VII i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.,

4. na podstawie art. 39 § 2 k.k.s. i art. 85 k.k. i 86 § 2a k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności wymierzonych J. A. w pkt 1a, 1b, 1c i 2 wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaś w miejsce orzeczonych w pkt 1a, 1b i 1c kar grzywny wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu tysięcy) złotych, przy czym

na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec J. A. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby i oddał oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego,

5. **oskarżonego J. B. w miejsce zarzuczonego mu w pkt IX czynu uznał go za winnego tego, że w okresie od 22 sierpnia do 12 października 2005 roku w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, udzielił pomocy ustalonym osobom we wprowadzeniu do obrotu paliwa ciekłego w ilości 594798 litrów o wielkiej wartości wynoszącej co najmniej 2272128 złotych, niespełniającego wymagań jakościowych określonych w ustawie, w ten sposób że dostarczał im do bazy paliwowej w Ł. olej opałowy pobierany w Bazie (...) Nr (...) Sp. z o.o. w K. w celu poddania procesowi pozbawienia czerwonego barwnika, a następnie odbarwiony produkt dostarczał odbiorcom jako olej napędowy, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. 34 poz. 293) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 23 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 6000 (sześciu tysięcy) złotych, przy czym na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby,**

6. uniewinnił J. B. od popełnienia czynu zarzuczonego mu w pkt VIII i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa,

7. **oskarżonego D. S. w miejsce zarzuczonego mu w pkt XI czynu uznał go za winnego tego, że w okresie od 29 sierpnia do 12 października 2005 roku w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, udzielił pomocy ustalonym osobom we wprowadzeniu do obrotu paliwa ciekłego w ilości 1 161228 litrów o wielkiej wartości wynoszącej co najmniej 4 435890 złotych niespełniającego wymagań jakościowych określonych w ustawie, w ten sposób że będąc dysponentem transportu drogowego w firmie Zakład (...) - D. S. (1) z siedzibą w Ł. udostępnił im środki transportu wraz z kierowcami w celu dostarczania im oleju opałowego poddawanego procesowi pozbawienia czerwonego barwnika, a następnie dostarczania odbiorcom odbarwionego produktu, jako oleju napędowego, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. 34 poz. 293) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 23 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 20 000 (dwudziestu tysięcy) złotych, przy czym na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby,**

8. uniewinnił D. S. od popełnienia czynu zarzuczonego mu w pkt X i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa,

9. **oskarżonego A. C. (1) w miejsce zarzuczonego mu w pkt XIII czynu uznał go za winnego tego, że w okresie od 8 sierpnia 2005 roku do 12 października 2005 roku w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, udzielił pomocy ustalonym osobom we wprowadzeniu do obrotu paliwa ciekłego w ilości 379653 litrów o wielkiej wartości wynoszącej co najmniej 1450274 złotych, niespełniającego wymagań jakościowych określonych w ustawie, w ten sposób że dostarczał im do bazy paliwowej**

w Ł. pobierany w Bazie Magazynowej Nr 74 PKN (...) w O. olej opałowy w celu poddania procesowi pozbawienia czerwonego barwnika, a następnie odbarwiony produkt dostarczał odbiorcom, jako olej napędowy, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. 34 poz. 293) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 23 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 6000 (sześciu tysięcy) złotych, przy czym na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby,

10. uniewinnił A. C. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XII i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa,

11. **oskarżonego A. R. w miejsce zarzucanego mu w pkt XV czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 29 sierpnia 2005 roku do 12 października 2005 roku w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie i innym osobom z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, udzielił pomocy ustalonym osobom we wprowadzeniu do obrotu paliwa ciekłego w ilości 666723 litrów o wielkiej wartości wynoszącej co najmniej 2546881 złotych, niespełniającego wymagań jakościowych określonych w ustawie, w ten sposób że dostarczał im do bazy paliwowej w Ł. pobierany w Bazie Magazynowej Nr 74 PKN (...) w O. olej opałowy w celu poddania procesowi pozbawienia czerwonego barwnika, a następnie odbarwiony produkt dostarczał odbiorcom, jako olej napędowy, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. 34 poz. 293) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 23 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 6000 (sześciu tysięcy) złotych, przy czym na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby,**

12. uniewinnił A. R. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIV i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa,

13. **oskarżonego J. O. w miejsce czynu zarzucanego w pkt XVII uznał za winnego tego, że w okresie od 5 sierpnia 2005 roku do 12 października 2005 roku w Ł., w zamiarze aby ustalone osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na zatajeniu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek poprzez posługiwanie się firmą innego podmiotu i przez to narażanie podatku na uszczuplenie, udzielił im pomocy poprzez udostępnianie pieczęci firmowej i imiennej oraz dokumentów związanych z założeniem i funkcjonowaniem firmy PPUH (...) z siedzibą w B. wraz z dzierżawioną przez PPUH (...) nieruchomością w Ł. przy Al. (...) i znajdującymi się na niej obiektami umożliwiającymi wykorzystywanie jej jako bazy paliw, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 § 1 k.k.s., za co na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda, przy czym na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby,**

14. uniewinnił J. O. od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt XVI i XVIII i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od tego wyroku apelacje wnieśli:

I. Prokurator Okręgowy w Zielonej Górze w całości na niekorzyść oskarżonych J. B., D. S., A. C. (1), A. R. i J. O., a w stosunku do oskarżonego J. A. w całości za wyjątkiem punktu 2 części rozstrzygającej orzeczenia.

Oskarżyciel publiczny zarzucił wyrokowi:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu braku świadomości udziału oskarżonego J. A. w zorganizowanej grupie przestępczej, co skutkowało uniewinnieniem go od zarzutu popełnienia tego przestępstwa podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wprost przeciwnego wniosku zwłaszcza przy uwzględnieniu ilości kontaktów oskarżonego J. A. z odrębnie skazanym T. W., kilkukrotnego faktu obecności na terenie bazy paliwowej położonej na obszarze byłych zakładów (...) w Ł. przy ulicy (...) i posiadaniu wiedzy o prowadzonym tam procederze nielegalnego odbarwiania oleju opałowego, a także utrzymywania kontaktów z odrębnie skazanym K. K. (2) oraz zlecenia kierowcom zatrudnionym w prowadzonych przez siebie podmiotach gospodarczych dostarczania odbarwionego oleju opałowego jako pełnowartościowego oleju napędowego do odbiorców wskazanych przez odrębnie skazanego T. W.;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu braku świadomości udziału oskarżonego J. B. w zorganizowanej grupie przestępczej, co skutkowało uniewinnieniem go od zarzutu popełnienia tego przestępstwa podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wprost przeciwnego wniosku zwłaszcza przy uwzględnieniu wiedzy J. B. o prowadzonych na terenie bazy paliwowej położonej na obszarze byłych zakładów (...) w Ł. przy ulicy (...) procederze nielegalnego odbarwiania oleju opałowego, utrzymywaniu kontaktów z pracującymi tam odrębnie skazanymi M. K. i M. B. oraz dostarczeniu na zlecenie J. A. odbarwionego oleju opałowego jako pełnowartościowego oleju napędowego do odbiorców;
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu braku świadomości udziału oskarżonego D. S. w zorganizowanej grupie przestępczej, co skutkowało uniewinnieniem go od zarzutu popełnienia tego przestępstwa, podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wprost przeciwnego wniosku zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu utrzymywania regularnego kontaktu z odrębnie skazanym T. W., zleceniu kierowcom zatrudnionym w Zakładzie (...) z siedzibą w Ł. dostarczania oleju opałowego na teren bazy paliwowej położonej na obszarze byłych zakładów (...) w Ł. przy ulicy (...) oraz wywóz tego oleju do wskazanych przez odrębnie skazanego T. W. odbiorców;
- 4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływa na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu braku świadomości udziału oskarżonego A. C. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, co skutkowało uniewinnieniem go od zarzutu popełnienia tego przestępstwa podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wprost przeciwnego wniosku zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu wykonywania telefonicznych poleceń wydawanych przez odrębnie skazanego T. W., wiedzy A. C. (1) o prowadzonych na terenie bazy paliwowej położonej na obszarze byłych zakładów (...) w Ł. przy ulicy (...) procederze nielegalnego odbarwiania oleju opałowego oraz utrzymywania kontaktów z pracującymi tam odrębnie skazanymi M. K. i M. B.;
- 5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu braku świadomości udziału oskarżonego A. R. w zorganizowanej grupie przestępczej, co skutkowało uniewinnieniem go od zarzutu popełnienia tego przestępstwa podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wprost przeciwnego wniosku zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu przyznania się A. R. do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i w trakcie przewodu sądowego, wiedzy tego oskarżonego o prowadzonych na terenie bazy paliwowej położonej na obszarze były zakładów (...) w Ł. przy ulicy (...) procederze nielegalnego odbarwiania oleju opałowego, kontaktów z pracującymi tam odrębnie skazanymi M. K. i M. B., a także wykonywania telefonicznych poleceń wydawanych przez odrębnie skazanego T. W.;

6) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu braku świadomości udziału oskarżonego J. O. w zorganizowanej grupie przestępczej, co skutkowało uniewinnieniem go od zarzutu popełnienia tego przestępstwa podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wprost przeciwnego wniosku zwłaszcza przy uwzględnieniu sposobu zachowania J. O. podczas negocjowania umowy dzierżawy bazy paliwowej w Ł. oraz treści przekazanych temu oskarżonemu przez odrębnie skazanego T. W.;

7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym uznaniu oskarżonych J. A., J. B., D. S., A. C. (1) i A. R. za winnych popełnienia przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 34, poz. 293) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego powinna prowadzić do uznania sprawstwa i winy J. A. co do zarzuczanych mu czynów karnoskarbowych (które w świetle orzecznictwa stanowiąc powinny jeden czyn) względnie do popełnienia przestępstwa oszustwa, a pozostałych oskarżonych do pomocnictwa w popełnieniu przestępstw skarbowych bądź względnie pomocnictwa do popełnienia przestępstwa oszustwa;

8) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uniewinnieniu oskarżonego J. A. od popełnienia czynów opisanych w punkcie V i VII części wstępnej wyroku podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dwukrotne zeznania przed organami ścigania w związku z kradzieżą ciągnika siodłowego marki S. (...) i zatajenie, iż przedmiotowy pojazd pozostaje zabezpieczony w związku z toczącym się śledztwem w Prokuraturze Okręgowej w Zielonej Górze wykazuje ponad wszelką wątpliwość, iż już wówczas oskarżony obejmował swoim zamiarem przywłaszczenie pieniędzy pochodzących z odszkodowania na ten pojazd;

9) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, będący konsekwencją zmiany kwalifikacji i uniewinnieniem oskarżonego J. A. od przestępstw karnoskarbowych, gdy tymczasem w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego oskarżony dopuścił się przestępstw skarbowych, uchylając się od uiszczenia podatku akcyzowego i podatku od towaru i usług, stanowiących przestępstwo bazowe dla znamion "prania pieniędzy" z art. 299 § 1 k.k.;

10) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu oskarżonego J. O. za winnego pomocnictwa do popełnienia przestępstwa firmanctwa określonego w art. 55 § 1 k.k.s. podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do uznania tego oskarżonego również za winnego udzielenia pomocy do popełnienia przestępstwa z art. 54 § 1 k.k.s.;

11) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uniewinnieniu oskarżonego J. O. od zarzutu popełnienia przestępstwa opisanego w pkt XVIII części wstępnej wyroku podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego, wykazanie świadomości oskarżonego, że na wynajętej przez niego bazie odbywa się proceder odbarwiania oleju opałowego a następnie jego sprzedaży jako oleju napędowego i w konsekwencji wprowadzeniu w błąd nieustalonych nabywców ego paliwa co do jego rodzaju, jakości i wartości prowadzi do wniosku, że oskarżony ten pozostawał w ścisłym związku z grupą przestępczą zajmującą się fałszowaniem paliwa, poprzez odbarwianie oleju opałowego.

Prokurator w swej apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w całości w odniesieniu do oskarżonych J. B., D. S., A. C. (1), A. R. i J. O., natomiast w stosunku do oskarżonego J. A. o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania za wyjątkiem punktu 2 części rozstrzygającej wyroku.

II. Obrońca oskarżonego J. A. (adw. B. T.), który zaskarżył wyrok w całości w zakresie winy i zarzucił wyrokowi:

A) w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu J. A. w punktach 1a i b sentencji wyroku:

1. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 14 § 1 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. - polegające na przypisaniu oskarżonemu J. A. w punkcie 1a sentencji wyroku zachowania polegającego na udzieleniu pomocy do przestępstwa powszechnego wypełniającego dyspozycję art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz w punkcie 1b sentencji wyroku współdziałania w popełnieniu przestępstwa powszechnego wypełniającego dyspozycję ww. przepisu ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (w miejsce zarzuconych oskarżonemu w punkcie II i III aktu oskarżenia przestępstw skarbowych określonych w art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. oraz art. 54 § 1 k.k.s.) z przekroczeniem granic określonych skargą oskarżyciela publicznego (wyznaczonych w szczególności opisem czynów zarzucanych oskarżonemu, w tym zespołem ich znamion oraz przedmiotem ochrony), a zatem przypisanie oskarżonemu J. A. zachowań nie mieszczących się w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego), które zostało określone w akcie oskarżenia;

2. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1) art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. - poprzez brak określenia w opisie czynów przypisanych oskarżonemu J. A. w punkcie 1a i 1b sentencji wyroku - jakich konkretnie wymagań jakościowych nie spełniało paliwo, które zostało wprowadzone przez oskarżonego do obrotu (oraz co do którego oskarżony miał udzielić pomocy w jego wprowadzeniu), a jedynie ogólne wskazanie przez Sąd, iż nie spełniało ono wymagań jakościowych określonych w ustawie;

2) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - poprzez dokonanie przez Sąd meriti ustaleń faktycznych, co do jakości paliwa wytworzonego na bazie paliwowej w Ł., w oparciu o treść ekspertyzy sporządzonej przez Instytut (...) i wskazanie w uzasadnieniu skarżonego wyroku (w powołaniu się na treść ww. opinii), iż paliwo to przekraczało wielokrotnie normy zasilania - mimo, iż do badań przeprowadzonych przez Instytut - nie zostało pobrane paliwo wprowadzane przez oskarżonego do obrotu, a jedynie ciecz znajdująca się na dnie zbiorników (będąca, co wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego "mazią smolistą"), a nadto w sytuacji, gdy z zeznań świadka M. K. (pominiętych w tym zakresie przez Sąd) wynikało, iż paliwo wytworzone na bazie w Ł. "nie przekraczało górnej granicy normy zasilania::;

B) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. A. w punkcie 2 sentencji wyroku, naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. , polegające na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego J. A. w zakresie, w jakim wskazywał, iż nie zeznał świadomie nieprawdy w postępowaniu dotyczącym kradzieży ciągnika siodłowego marki S. oraz bezzasadne stwierdzenie przez Sąd, iż zawarte w protokole przesłuchania J. A. sformułowanie wskazujące, iż ww. pojazd "nie jest przedmiotem jakiegokolwiek postępowania", jest wystarczające do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego czynu, w sytuacji, gdy pojazd ten nie był przedmiotem postępowania karnego prowadzonego przeciwko J. A., albowiem tym jest jedynie kwestia odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane mu czyny;

C) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. A. w punkcie 1 c, naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez pominięcie w kontekście oceny prawnej zachowania oskarżonego J. A. przypisanego w punkcie 1c sentencji wyroku, przeprowadzonej w zakresie wypełnienia dyspozycji art. 56 § 1 k.k.s. (w tym przyjętego w opisie ww. przestępstwa skarbowego znamienia w postaci narażenia podatku na uszczuplenie, jak również wskazanego przez Sąd w opisie tego czynu uszczuplenia w zakresie podatku VAT) - iż w związku z wystawianiem przez oskarżonego faktur VAT (co do których umożliwiał (...) LTD spółka z o.o. w G. oraz (...) spółka z o.o. w Ł. wykazywanie w składanych deklaracjach VAT-7 kwot naliczonego podatku VAT) - powstawał jednocześnie obowiązek zapłaty podatku od towaru i usług przez podmioty reprezentowane przez oskarżonego, tj. PPHU (...) oraz (...);

D) a także niezależnie od zarzutów wywiedzionych w punkcie A, w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu J. A. w punktach 1a, 1b i 1c sentencji wyroku, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 1a i 1b oraz 1c stanowią odrębne przestępstwa - podczas, gdy biorąc pod uwagę pokrywający się okres ww. zachowań oraz fakt, iż były one objęte jednym zamiarem, Sąd winien był przyjąć, że stanowią one jeden czyn zabroniony, co w konsekwencji (w przypadku uznania, iż wyczerpuje on jednocześnie znamiona przestępstwa skarbowego oraz przestępstwa określonego w ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw) obligowało Sąd do wskazania, zgodnie z brzmieniem art. 8 § 2 k.k.s., iż wykonaniu podlega tylko najsurowsza z orzeczonych kar;

E) Niezależnie od powyższych zarzutów, przy tylko hipotetycznej akceptacji stanu faktycznego oraz ocen prawnych dokonanych przez Sąd, rażąco niewspółmierność (surowość) kar orzeczonych wobec oskarżonego J. A., przekraczającą swoją dolegliwością stopień winy i społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, w tym w szczególności kar jednostkowych grzywny orzeczonych w związku ze skazaniem za czyny przypisane punktach 1b i 1c sentencji wyroku, co do których Sąd wymierzył oskarżonemu obok kar pozbawienia wolności - kary grzywny w wysokości odpowiednio 200.000 złotych (punkt 1b) oraz 500 stawek po 200 złotych (punkt 1c), co wynikało:

- z braku prawidłowego rozważenia okoliczności łagodzących zachodzących po stronie oskarżonego, w tym jego postawy procesowej i faktu złożenia przez niego obszernych wyjaśnień (stanowiących podstawę do ustalenia przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego), w których nie tylko ujawnił swoją rolę, ale także rolę innych osób w popełnieniu przypisanych mu w wyroku przestępstw;

- z ustalenia stawki dziennej grzywny oraz grzywny orzeczonej kwotowo w sposób rażąco odbiegający od sytuacji majątkowej oskarżonego oraz jego aktualnych możliwości zarobkowych.

Ten obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

III. Drugi obrońca oskarżonego J. B. (adw. K. S.) zaskarżył powyższy wyrok w całości, w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie 5 wyroku i zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony J. B. działał w zamiarze bezpośrednim ułatwienia swoim zachowaniem popełnienia przez ustalone osoby przestępstwa wprowadzenia do burtu paliwa ciekłego niespełniającego wymagań jakościowych, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, jak również ocena tych dowodów przeprowadzona zgodnie z regułami zawartymi w art. 7 k.p.k. nie daje podstaw do przyjęcia, że nie posiadając wiadomości specjalnych oraz technicznych możliwości weryfikacji jakości paliwa, oskarżony miał świadomość, że uczestniczy w zarzucanym mu przestępstwie i co więcej, że chciał, aby ustalone osoby dopuściły się czynu zabronionego przy jego pomocy. Należy tu podkreślić, że żaden z powołanych świadków czy też współoskarżonych nie potwierdził, że J. B. wiedział, iż uczestniczy w nielegalnym obrocie paliwami, nie wskazują na to również żadne dowody rzeczowe. Oskarżony konsekwentnie przez całe postępowanie wyjaśniał, że nie miał świadomości, że przewożonego przez niego paliwo nie spełnia określonych wymogów jakościowych, jak również nie miał zamiaru udzielania nikomu pomocy w popełnianiu jakichkolwiek przestępstw;

2. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.k., które miało istotny wpływ na treść wyroku, poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że pobieranie przez J. B. wynagrodzenia za pracę jako kierowca, w wysokości 1400 zł brutto, jest tożsame z uczynieniem sobie popełniania przestępstw stałego źródła dochodów. Oskarżony nie otrzymywał żadnej specjalnej premii uzależnionej od ilości rozwiezonego paliwa, a pobierając jedynie comiesięczne wynagrodzenie wynikające z zawartej umowy o pracę, nie mógł mieć również świadomości, że pozyskuje w ten sposób korzyść w sposób sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym; Dodatkowo zarówno zasady logiki jak i doświadczenia życiowego wskazują, że pracując 8 godzin dziennie jako kierowca, gdyby oskarżony wiedział, że

uczestniczy w przestępczym procederze i chciał z tego procederu czerpać zysku, żądałby większych miesięcznych dochodów niż kwota 1400 zł brutto.

Obrońca oskarżonego J. B. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 5 poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie z ostrożności procesowej,
2. zmianę zaskarżonego wyroku i eliminację z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 k.k. oraz stosowne obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary,

IV. obrońca oskarżonych D. S. i A. R. (adv. J. K.) zaskarżył wyrok co do obu oskarżonych w zakresie czynów opisanych w punkcie XI i XV co do winy i wyrokowi temu zarzucił mające wpływ na treść wyroku, rażące naruszenie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegające na:

- 1) zaniechaniu dokonania wszechstronnej, odwołującej się do wszystkich wypowiedzi świadków i oskarżonych ze śledztwa i z rozprawy, analizy tych informacji i poprzestanie na wybiórczej ich ocenie pod z góry założoną tezę o sprawstwie moich mandantów,
- 2) stosowaniu niedozwolonych w procedurze karnej domniemań faktycznych poprzez wykorzystywanie okoliczności i ocen dotyczących jednego z oskarżonych do budowania tezy o zawinieniu D. S. i A. R.,
- 3) wprowadzeniu chybionego sformułowania o „niezwłocznym niszczeniu dokumentów przewozowych” przez A. R. jako elementu mającego świadczyć o jego i D. S. świadomym uczestniczeniu w działalności przestępczej organizatorów bazy paliwowej w Ł., podczas gdy wypowiedź na temat pierwszego z nich dotyczyła jedynie takich dokumentów jak WZ czy też nadliczbowych listów przewozowych, zbędnych dla odbiorców paliw i dla dalszego toku rozliczenia przewoźnika ze zleceniodawcą,
- 4) równie chybionych, świadczący nadto o braku rozeznania w rzeczywistych formach współpracy oraz realizacji zadań transportowych i sposobach ich rozliczeń, poglądzie o relacjach między firmami zlecającymi i realizującymi usługi transportowe,
- 5) braku rzeczowej i koniecznej argumentacji mającej wykazać istnienie po stronie oskarżonych okoliczności uzasadniających przyjęcie działania przez nich z „zamiarem bezpośrednim”,
- 6) bezzasadnym przyjęciu obecności A. R. przy „odbarwianiu” oleju opałowego w sytuacji, gdy ani oskarżony ani dokonujący tych zabiegów M. K. i M. B. faktu tego nie potwierdzili,
- 7) zaniechaniu merytorycznej oceny materiału dowodowego odnoszącej się do rzeczywistej wiedzy A. R. i D. S. z okresu współpracy z firmą (...) - pol na temat „odbarwionego” oleju napędowego,

co doprowadziło, w następstwie nadinterpretacji zebranych informacji, ich wybiórczości i gołosłowności ocen, do znaczącego przekroczenia granic swobodnej oceny materiału dowodowego.

Obrońca oskarżonych A. R. i D. S. wniósł o uniewinnienie oskarżonych od dokonania zarzuczonych im czynów, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych J. B., A. R. i D. S. nie były zasadne, a więc wnioski w nich zawarte nie mogły być uwzględnione. W zakresie tych oskarżonych nie była także zasadna apelacja oskarżyciela publicznego. W części dotyczącej oskarżonego J. A. zasadne były apelacje obrońcy oraz prokuratora, co do rozstrzygnięć w zakresie zarzutów z pkt II i III aktu oskarżenia (pkt 2 części dyspozytywnej wyroku sądu I instancji) i zasadna była apelacja oskarżyciela

publicznego w zakresie czynu zarzucanego temu oskarżonemu w pkt IV aktu oskarżenia. Co do tego oskarżonego nie były z kolei zasadne apelacje: oskarżyciela publicznego - co do czynów zarzucanych w pkt I, V i VII aktu oskarżenia, a także apelacja obrońcy J. A. – co do czynu z pkt VI aktu oskarżenia. Nie była zasadna apelacja oskarżyciela publicznego w pozostałym zakresie: skierowana na niekorzyść i co do winy w stosunku do wszystkich sześciu oskarżonych w związku z uniewinnieniem od dokonania czynów z art. 258§1 kk, uniewinnieniem J. A. od czynów zarzucanych w pkt V i VII aktu oskarżenia, uniewinnieniem J. O. od czynu zarzucanego mu w pkt XVIII aktu oskarżenia, a także kwalifikacji czynów przypisanych w pkt 5, 7, 9, 11 i 13 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oskarżonym J. B., D. S., A. C. (1), A. R. i J. O..

Wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego złożyli tylko obrońcy: oskarżonego J. A., D. S., A. R. i J. B.. Uzasadnienie wyroku ograniczone jest zatem do kwestii związanej z uchyleniem części wyroku sądu I instancji w zakresie oskarżonego J. A. i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, nieuwzględnieniem apelacji obrońców D. S., A. R. i J. B., a także nieuwzględnieniem apelacji obrońcy J. A. w zakresie czynu z pkt VI aktu oskarżenia.

W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że w zarzutach obrońców podnoszono, iż doszło do obrazy szeregu przepisów natury ogólnej (art. 4 kpk, art. 5§2 kpk, art. 410 kpk, art. 7 kpk i art. 424§1 pkt 1 kpk).

Skarżący nie mają w tym względzie racji, a ponadto tego rodzaju zarzuty nie mają racji bytu w oderwaniu od konkretnych, opartych w faktycznych i prawnych realiach, decyzji procesowych sądu I instancji, albo poszczególnych powodów wydania wyroku kwestionowanego środkiem odwoławczym.

Oczywiście nie może być mowy o naruszeniu reguły zawartej w art. 4 kpk w postępowaniu prowadzonym przez sąd I instancji. W tej kwestii w apelacjach obrońców nie można doszukać się przedstawienia rozumowania (popartego jakimiś konkretami z realiów sprawy) pokazującego, w czym upatruje on naruszenia reguły obiektywizmu. Przepis art. 4 kpk jest przepisem ogólnym i oczywiście nie nakłada na sąd, w fazie wyrokowania, obowiązku „uwzględniania” jednocześnie dowodów korzystnych i niekorzystnych. Przecież jest to sprzeczne z istotą ferowania wyroku, która polega właśnie na potrzebie dokonania wyboru między różnymi dowodami dotyczącymi tych samych okoliczności, ale o sprzecznej wymowie (znaczeniu). Sąd orzekający musi zadecydować, czy uznać za wiarygodne „dowody korzystne” czy „dowody niekorzystne”. Na to wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy i za wystarczające uznać należy przypomnienie jednej z tego typu tez:

„Obowiązująca procedura karna nie przewiduje zasady wartościowania dowodów ani też prymatu dowodów korzystnych dla oskarżonego nad dowodami przemawiającymi na jego niekorzyść. W tym zakresie ciężar spoczywa na dyrektywie zawartej w przepisie art. 4 § 1 k.p.k. [obecnie art. 7 kpk], która określa reguły obowiązujące przy dokonywaniu oceny dowodów i przyjmowania ich za podstawę dokonywanych ustaleń, a także obowiązku wynikającym z przepisu art. 372 § 1 pkt 1 k.p.k. [obecnie art. 424§1 pkt 1 kpk], zgodnie z którym sąd musi przedstawić proces rozumowania i argumenty, jakie doprowadziły do obdarzenia walorem wiarygodności jednych dowodów, a odmówienia wiary innym.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie II KKN 159/96 – Prok. i Pr. 1998/2/7).

Przepis art. 4 kpk stanowi jedynie ogólną dyrektywę, adresowaną do organów prowadzących postępowanie i zarzut jego naruszenia, bez wskazania innych konkretnych przepisów procedury, które miałyby zostać naruszone, nie może stanowić samoistnej podstawy środka zaskarżenia (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego w sprawie IV KK 221/06 z dnia 15 listopada 2006 r. – OSNwSK 2006/1/2186).

Z tych samych względów nie ma mowy o obrazie art. 410 kpk. Reguła ta nakazuje uwzględnianie przy orzekaniu wszystkich okoliczności ujawnionych w postępowaniu (rozprawie), ale w głównej mierze zakazuje uwzględniać okoliczności w taki sposób nieuwjawnione (zakaz postępowania inkwizycyjnego). Nie oznacza to wcale, że orzekając sąd ma obowiązek brać za podstawę

orzeczenia okoliczności wzajem sobie przeczące (skoro wynikają one ze sprzecznych w swym znaczeniu dowodów). Jest więc oczywiste, że wydany wyrok często jest oparty wyłącznie na „dowodach obciążających”. Nie jest to wcale ani dziwne, ani odosobnione. Po prostu wynika o z tego, że właśnie takie dowody („obciążające”) orzekający sąd uznał za wiarygodne. „Wymóg, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.), oznacza konieczność znajdowania się w polu uwagi Sądu w chwili rozstrzygnięcia wszystkich okoliczności. Nie chodzi zaś o to, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów, bo jest to oczywiście niemożliwe. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem Sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.)” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 kwietnia 2001 r. w sprawie II AKa 246/00 – Prok. i Pr. 2002/10/28).

Nie ma także mowy o obrazie art. 5§1 czy §2 kpk. O tym, czy wina została „udowodniona” decyduje sąd orzekający w procesie karnym. Przepis art. 5§1 kpk jest kierowany przede wszystkim do innych podmiotów i z całą pewnością nie ma zastosowania w fazie wyrokowania. Sąd I instancji wydając wyrok jest przecież obowiązany stwierdzić (o ile pozwala na to ocena dowodów i ustalenia faktyczne dokonane na jej podstawie), że osoba oskarżona popełniła czyn zabroniony i jeśli dopatruje się winy – stwierdzić, że czyn ten jest przestępstwem.

Nie można także mówić o naruszeniu zasady domniemania niewinności (art. 5§2 kpk). To właśnie osądzenie sprawy i wydanie wyroku przez sąd ma doprowadzić do odpowiedzi na pytanie, czy oskarżony jest sprawcą czynu mu zarzucanego. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego sąd ma bezwzględny obowiązek stwierdzić, czy „wina oskarżonego” „została udowodniona”. Odpowiedzią w tej mierze, jest wydany po przeprowadzeniu rozprawy wyrok. Zasada wyrażona w art. 5§2 kpk ma zastosowanie w sytuacji „braku” dowodów, a nie w sytuacji, kiedy istnieją dowody (nawet „obciążające” i „odciążające”), ale osądzenie sprawy polega na ocenie takich właśnie - sprzecznych w swej wymowie - dowodów.

W apelacjach (ich uzasadnieniach) skarżący nawet wyraźnie nie wspominają, jakie to konkretnie „nie dające się usunąć wątpliwości” (w zakresie jakiej konkretnej okoliczności), sąd I instancji miałby rozstrzygnąć „na niekorzyść” oskarżonych. Poczynione na podstawie prawidłowo przeprowadzonej oceny dowodów ustalenia faktycznie odpowiadają prawdzie (art. 2 § 2 kpk), ergo nie są obarczone błędem. Nie można bowiem uznać za błąd w ocenie dowodów (i w konsekwencji za błąd w ustaleniach faktycznych) tego, że sąd I instancji odrzucił wiarygodność jakichś części wyjaśnień oskarżonych czy zeznań poszczególnych świadków, a za wiarygodne poczytał inne dowody (w tym wypadku dowody dla oskarżonego „niekorzystne”, „obciążające”). Takie rozwiązanie, samo w sobie, nie oznacza naruszenia reguł oceny dowodów wskazanych w art. 7 kpk. Wobec tego, jeśli skarżący nie usiłuje nawet wykazać, że odrzucenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego czy zeznań poszczególnych świadków, dokonane było z naruszeniem art. 7 kpk, to nie mogą skutecznie kwestionować ustaleń faktycznych na tej tylko podstawie, że z dowodów tych wynikały inne okoliczności faktyczne niż dokonane przez sąd I instancji.

„Gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów (np. od tego, czy za wiarygodne zostaną uznane wyjaśnienia lub zeznania określonej osoby z fazy postępowania przygotowawczego, czy też zmienione przez tę osobę wyjaśnienia lub zeznania z fazy postępowania jurysdykcyjnego), nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen.” (postanowienie Sądu Najwyższego w sprawie II K 176/06 z dnia 8 stycznia 2007 r. – OSNwSK 2007/1/84).

Nie sposób także zgodzić się z tezami obrońców, że sąd I instancji naruszył przepis art. 424§1 pkt kpk (w płaszczyźnie „analizy dowodów”). Skarżący przecież nie podnoszą, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w jakiś sposób uniemożliwia kontrolę co do motywów rozstrzygnięcia i powodów, dla których sąd uznał za wiarygodne poszczególne dowody, a także powodów, dla których odmówił wiary dowodom przeciwnym. Takie uchybienie (art. 424§1 pkt 1 kpk) nie miało miejsca. Uzasadnienia apelacji zresztą nie wskazują na, nieistniejącą w rzeczywistości, tego typu („techniczną”), wadę pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Jeśli już, to skarżący wskazują na okoliczność, że zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumenty na rzecz odmówienia wiarygodności w pewnej części wyjaśnieniom oskarżonych (i innym dowodom „odciążającym”), a także argumenty wskazujące przyczyny uznania za wiarygodne innych dowodów (obciążających), uznają oni za niezadowalające czy niewystarczające dla konstatacji o ocenie tych dowodów i w konsekwencji – za nietrafne w kontekście art. 7 kpk. Zarzut taki jest, w tym ścisłym sensie, gołosłowny i pozbawiony merytorycznego znaczenia.

Ponadto, błąd w ustaleniach faktycznych ma miejsce wtedy tylko, kiedy sąd dokona ustaleń (ściślej – konkretnego ustalenia) sprzecznie z treścią dowodu (dowodów) uznanego za wiarygodny. Nie można więc mówić w zasadzie o błędzie, jeśli jakieś konkretne ustalenie „faktu uznanego za udowodniony” wynika z treści dowodów uznanych za wiarygodne w tej mierze (w tej kwestii, w tym zakresie) przez sąd I instancji. Co najwyżej, podnieść można by zarzut dokonania przez sąd błędów w zakresie oceny dowodów (w ramach art. 7 kpk), ale to jednak jest zupełnie innego rodzaju zarzutem – obrazu przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 kpk). W niniejszej zaś sprawie uchybienie regułom oceny dowodów nie miało miejsca.

Wreszcie, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, nie może się zaś sprowadzać do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego (jak to czynią w dużej mierze oboje skarżący), lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 r. w sprawie I KR 197/74 – OSNKW 1975, z. 5, poz. 58). Zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten musi sprowadzać się do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama „możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych” (J. Bratoszewski, L. Gardocki, Z. H. Gostyński, S. M. Przyjemski, R. A. Stefański, S. Zabłocki: „Kodeks postępowania karnego. Komentarz.”, Dom Wydawniczy ABC, 1998, s. 461).

Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd, ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 r. w sprawie I KR 197/74 OSNKW 1975, z. 5, poz. 58).

Jeśli chodzi o apelację obrońcy oskarżonego J. B., to błędne jest założenie przyjęte w zarzucie z pkt 1 (błąd w ustaleniach faktycznych). Wszak sąd I instancji nie stwierdził, iż oskarżony pomagając we wprowadzeniu do obrotu paliwa ciekłego niespełniającego wymagań jakościowych określonych w ustawie (art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych w zw. z art. 12 kk) działał z zamiarem bezpośrednim. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku takiego ustalenia po prostu nie ma. Owszem, sąd I instancji stwierdził, iż oskarżony działał ze świadomością tego, że odwożone (zabierane) przez niego paliwo z bazy w Ł. (po przerobieniu w procesie technologicznym polegającym na usunięciu barwnika i znacznika fiskalnego z oleju

opałowego) nie spełnia norm jakościowych. Te wywody i ustalenia na temat źródeł wiedzy oskarżonego o działaniach technologicznych względem oleju opałowego i stanu świadomości oskarżonego na ten temat, znajdują się wprost w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 31-32 oraz 44-46). Wymienione tam zostało, jakie to konkretne zachowania oskarżonego i jakie fakty z przeszłości (m. in. fakt, że rok wcześniej przywoził paliwo do innej bazy paliwowej, której działalność została przerwana wskutek działań organów ścigania z podejrzeniem dokonywania przestępstw o podobnym charakterze), doprowadziły sąd do ustalenia, że oskarżonemu można przypisać winę umyślną. Te wywody sądu I instancji na temat stanu świadomości oskarżonego należy rozumieć jako przyjęcie, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym. Oczywiście nie jest prawdziwe twierdzenie obrońcy, że zachowanie oskarżonego polegało wyłącznie na „samej obecności w miejscu, w którym popełniane jest przestępstwo”. Wszak oskarżony przejawiał aktywność polegającą na kierowaniu samochodem–cysterną, przywożeniu nią do bazy w Ł. oleju opałowego i odbieraniu stamtąd (po odbarwieniu i usunięciu znacznika) paliwa dostarczanego następnie (kierowanym przez siebie samochodem-cysterną) kolejnym odbiorcom jako paliwo dieslowskie (olej napędowy). Wiek oskarżonego, poziom wykształcenia, stan ogólnej wiedzy, wykonywanie pracy kierowcy polegającej także na dobrej wiedzy o wymaganiach dotyczących paliwa wykorzystywanego do napędzania silników samochodowych w powiązaniu także z własnymi obserwacjami, jakich oskarżony dokonywał w czasie kilkugodzinnych obecności na terenie bazy w Ł. (w tym także w trakcie wykonywania przez inne osoby czynności związanych z procesem odbarwiania i usuwania znacznika przy wykorzystaniu jednak bardzo prymitywnych urządzeń). Są to okoliczności, które w oczywisty sposób pozwoliły na zorientowanie się, że proces przerabiania nie jest dokonywany w takich warunkach, które zapewniają uzyskania paliwa należytej jakości.

Pomocnictwa przecież, można dopuścić się także z zamiarem ewentualnym. Nauka prawa karnego dość jednomyślnie na to wskazuje (np. Andrzej Marek „Kodeks karny. Komentarz.” - LEX, 2010; „Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz.” pod red. Jacka Giezka - WKP, 2012; „Kodeks karny. Komentarz.” pod red. Marka Mozgawy - LEX, 2013).

Pomocnik, w zależności przecież od konkretnego planu dokonania wieloczynnościowego, dość skomplikowanego i wymagającego skoordynowania działań wielu osób i podmiotów, czynu zabronionego, nie musi znać osobiście ostatecznych beneficjentów tego czynu. Wystarczające jest przewidywanie, że jako jedna z kilku osób podejmuje działania, które są skorelowane z działaniami innych, a w efekcie, suma ich wszystkich prowadzi do dokonania przestępstwa.

Sąd I instancji nie naruszył prawa materialnego przyjmując, że oskarżony z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. Wszak z jego wyjaśnień nie wynikało, iżby dostarczanie paliwa do bazy w Ł. (do celów przerabiania go) stanowiło jakiś niewielki, nieliczący się zupełnie wycinek obowiązków pracownika. Stąd stały, systematyczny dochód wypłacany jako „wynagrodzenie za pracę” uznać można było za podstawę faktyczną do przypisania surowszej odpowiedzialności przewidzianej w art. 65§1 kk.

Nie można było także przyznać racji obrońcy oskarżonych D. S. i A. R..

Jeśli chodzi o ocenę dowodów (i w konsekwencji ustalenia faktyczne dotyczące winy oskarżonego), to przecież A. R. w wyjaśnieniach składanych w trakcie postępowania przygotowawczego wprost przyznał, że miał pełną świadomość, iż dostarczany do bazy paliwowej w Ł. olej opałowy jest tam przerabiany (pozbawiany barwnika i znacznika). Zmiana wyjaśnień została oceniona przez sąd I instancji i argumenty na rzecz tej oceny wyłożone zostały wprost w uzasadnieniu wyroku (str. 32). Wprost z tych wcześniejszych wyjaśnień wynikało, że sam oskarżony niszczył dokumenty dotyczące wykonania „usługi przewozu” paliwa do bazy w Ł. i następnie dostarczania go (po przerobieniu) dalszym odbiorcom (tom I śledztwa, k. 150). Obrońca oskarżonego w swym rozumowaniu zdaje się te okoliczności ignorować. Ocena ta nie uchybia zasadom art. 7 kpk. Jest rzeczowa i logiczna. Jest oczywiste, że niszczenie dokumentacji dotyczącej wykonywania usług pozbawiało pracodawców możliwości legalnego dochodzenia roszczeń

na wypadek braku zapłaty. Znamienne jest, że takie zapłaty nie następowały przez wiele tygodni „wykonywania usług” przewozowych. Słusznie zaakcentował taką okoliczność sąd I instancji.

W przypadku D. S., to przecież z wcześniejszych wyjaśnień A. R. wynikało wprost, że przekazywał mu informację na temat okoliczności wykonywanych przewozów paliwa (w tym także i to, że zorientował się, iż w bazie paliw w Ł. przerabiany jest olej opałowy). Niepodobieństwem było, by A. R. przekazywał listy przewozowe D. S., bo przecież wprost A. R. wyjaśnił, że listy przewozowe niszczył „po każdej trasie” (tom I śledztwa, k. 150). Wreszcie odrzucenie wersji prezentowanej w wyjaśnieniach D. S. uzasadnione było jego niewiarygodnością co do okoliczności związanej z jego wiedzą i zachowaniem w przypadku zatrzymania samochodu i cysterny w (...) bazie w dniu 12 października 2005 r.

Chybiony jest argument dotyczący niedopuszczalnego, zdaniem obrońcy, sięgania przez sąd I instancji po okoliczności wynikające z zeznań D. N. na temat niszczenia dokumentów przewozowych i materiałowych. Otóż zeznania tego świadka potwierdzają istnienie pewnej reguły, wypracowanego sposobu postępowania względem różnych dostawców (kierowców) przywożących i zabierających paliwo z bazy w Ł.. Jak wspomniano, okoliczności takie (dotyczące wprost zachowania oskarżonego A. R. i wiedzy o nich D. S.) wynikają z innego dowodu (wyjaśnień A. R.). Nie było więc żadnym „domniemaniem” powołanie się na przykład tego samego sposobu postępowania względem innego kierowcy.

Jest nadużyciem argument obrońcy, iż Z. D. „nie współdziałał” z A. R. przy wykonywaniu usług transportowych. Wszak wprost z wyjaśnień A. R. wynikało, że zdarzało się, iż równocześnie wykonywali przewozy paliw do bazy w Ł.” w tym samym czasie odbierali paliwo z O., „trzymali się razem na trasie” i w tym samym czasie dostarczali je go bazy w Ł. i przebywali tam po kilka godzin.

Prawidłowo ocenił sąd I instancji zeznania N. S.. Nie negując dość ogólnego opisu nawiązywania kolejnych relacji gospodarczych, kompletnie nie do przyjęcia, niezrozumiałe było, by tolerowała brak dokumentacji i wielotygodniowy brak zapłaty za wykonane usługi. Było to możliwe tylko w sytuacji, kiedy po „wykonanej usłudze” nie pozostawał żaden ślad w dokumentacji handlowej.

Tym samym, także w przypadku tych dwóch oskarżonych przypisanie im winy umyślnej w udzielaniu pomocy ustalonym osobom we wprowadzeniu do obrotu paliwa ciekłego niespełniającego wymagań jakościowych określonych w ustawie (art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 4§1 kk), miało podstawy faktyczne i prawne.

Wymierzone oskarżonym J. B., D. S. i A. R. kary nie noszą cech nadmiernie surowych, a daleko im do „rażącej surowości”. Kary pozbawienia wolności znacznie bliższe są minimum ustawowemu (mimo obostrzeń wynikających z art. 65§1 kk), a ich wykonanie warunkowo zawieszono. Kary grzywny zaś są wręcz w minimalnej wysokości biorąc pod uwagę skalę przestępczej działalności i ilość paliwa, we wprowadzeniu do obrotu którego pomagali oskarżeni.

W stosunku do tych oskarżonych, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy (art. 437§1 kpk).

Apelacja obrońcy oskarżonego J. A. i apelacja prokuratora (w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku dotyczących zarzutów z pkt II i III aktu oskarżenia) okazały się zasadne (choć nie wszystkie zarzuty można było uznać za trafne).

Zaznaczyć trzeba, że choć oskarżyciel publiczny wskazał, iż apelacja skierowana jest na niekorzyść oskarżonego J. A., to jednak treść zarzutu apelacyjnego opisanego powyżej w pkt 7 apelacji, zbieżna jest z istotą zarzutu z pkt A.1 apelacji obrońcy oskarżonego. Z treści zarzutu prokuratora wynika jednoznacznie, że kwestionuje on zasadność przypisania oskarżonemu „czynów” wypełniających dyspozycje art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 34, poz. 293) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 4§1 kk, widząc możliwość przypisania oskarżonemu

wyłącznie „czynów karnoskarbowych”, które dodatkowo powinny być kwalifikowane jako „jeden czyn”. Pomijając niespójności logiczne (słowo „czyny” oznacza najpewniej w pierwszym przypadku „zachowania”, a drugim przypadku oznacza ono „czyn” w ścisłym, prawnokarnym znaczeniu), założeniem tego zarzutu apelacji było przyjęcie, iż zamiar główny, zasadniczy (dokonania oszustw podatkowych w formie sprawstwa czy pomocnictwa) wyłączał możliwość kwalifikowania jednocześnie (czy obok) takich zachowań (podejmowanych w rzeczywistości gospodarczej) z przepisów Ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Wynika to jednoznacznie z uzasadnienia apelacji (str. 34-39). Jednak taka koncepcja jest chybiona, skoro przepisy Kodeksu karnego skarbowego przyjmują istnienie idealnego zbiegu przestępstwa karnoskarbowego i przestępstwa powszechnego (art. 8§1 i §2 kks). Zagadnienie to zauważył obrońca oskarżonego J. A. podnosząc zarzut opisany powyżej w pkt D apelacji.

Obaj jednak skarżący nie starali się uchwycić istoty problemu, a mianowicie tego, czy rzeczywiście zachowania przypisane oskarżonemu w pkt 1.a i 1.b wyroku sądu I instancji włącznie z zachowaniem przypisanym w pkt 1.c wyroku stanowią „jeden czyn” (w ścisłym, prawnym znaczeniu). Kwestia zaś tego, czy poszczególne zachowania stanowią jeden czy więcej czynów, to zakres ustaleń faktycznych stanowiących podstawę faktyczną wyroku.

Niestety, w tym zakresie uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie dostarcza jednoznacznej i należytej uzasadnionej odpowiedzi, czy te wszystkie trzy zachowania było jednym czynem. Symptomatyczne jest, że zachowania przypisane oskarżonemu w pkt 1.a i 1.b wyroku nie zostały przedstawione jako zarzuty w akcie oskarżenia.

Znamienne jest także to, iż zachowanie przypisane pkt 1.c wyroku wyczerpywało całość zachowań opisanych w zarzutach zawartych w pkt II i III aktu oskarżenia. Przypisano bowiem:

a. zawyżenie podatku od towarów i usług (VAT) naliczonego (w składanych przez siebie deklaracjach VAT-7) w ten sposób, że:

w przypadku (...) Ltd spółka z o.o. zawyżenia dotyczyły kwot i okresów:

- za okres od stycznia do maja 2004 roku o łącznej wartości 25 957,70 zł podatku VAT,
- za okres od 30 sierpnia do 6 października 2005 roku o łącznej wartości 86 036,63 zł. podatku VAT,

a w przypadku (...) spółka z o.o. zawyżenia dotyczyły kwot i okresów:

- za okres od stycznia do grudnia 2004 roku na kwotę 1 644 265 zł podatku VAT,
- za okres od lutego do 10 października 2005 roku na kwotę 294 679,06 zł podatku VAT;

b. zaniżenie podatku akcyzowanego (AKC) należnego (w składanych deklaracjach AKC-2) w ten sposób, że:

w przypadku (...) LTD spółka z o.o. zawyżenia dotyczyły kwot i okresów:

- za okres od stycznia do maja 2004 roku o łącznej wartości 97 734 zł. podatku akcyzowego,
- za okres od 30 sierpnia do 6 października 2005 roku o łącznej wartości 267 600 zł. podatku akcyzowego;

a w przypadku (...) spółka z o.o. zawyżenia dotyczyły kwot i okresów:

- za okres od stycznia do grudnia 2004 roku na kwotę 5 649 662 zł podatku akcyzowego,
- za okres od lutego do 10 października 2005 roku na kwotę 956738 zł podatku akcyzowego.

Rzeczywiście nie narusza zasady skargowości odmienna ocena prawna (zgodnie z regułami art. 399§1 kpk), pod warunkiem jednak, że sąd porusza się w granicach skargi oskarżycielskiej, a one wyznaczone są jednak „czynem” w znaczeniu historycznym.

Jednakże słusznie podniósł obrońca oskarżonego, że sąd I instancji w zasadzie pominął ten aspekt ewentualnej odpowiedzialności. Jeśli bowiem uznał zachowania przypisane w pkt 1.a i 1.b za odrębne czyny, to orzekł poza granicami skargi oskarżycielskiej. Na rozprawie w dniu 14 listopada 2014 r. bowiem uprzedzono o możliwej innej kwalifikacji (art. 399§1 kpk), wskazując jedynie, że „zachowania objęte zarzutami pkt 2 i 3 aktu oskarżenia [w akcie oskarżenia pkt II i III] stanowią trzy odrębne przestępstwa”. Jednak dotyczyło to tylko odpowiedzialności karnoskarbowej. Na rozprawie w dniu 16 lutego 2015 r. dodatkowo uprzedzono (art. 399§1 kpk) „w nawiązaniu do uprzedzenia z dnia 14 listopada 2014 r.” w stosunku do J. A. w pkt a. tego postanowienia wskazano jeden czyn kwalifikowany jako przestępstwo skarbowe i w dwóch następnych punktach dwa „czyny” polegające na „produkowaniu paliwa” (odbarwiania oleju opałowego; wprowadzenie do obrotu) kwalifikowane z przepisów art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Jednakże wyraźnie widać, że w ocenie sądu te dwa ostatnie traktować należy, jako dwa odrębne, osobne „czyny”. W takim wypadku osądzenie ich (i skazanie) było możliwe tylko w warunkach przewidzianych w art. 398§1 kpk. Jednakże ani prokurator nie złożył stosownego oświadczenia, ani zgody na to nie wyraził oskarżony. W innym wypadku – przyjęcia, iż przestępstwo karnoskarbowe wyczerpuje zarazem (w pewnym zakresie) znamiona przepisu innej ustawy karnej, sąd obowiązany był zastosować przepisy art. 8§1 i §2 kks. W wyroku nie znalazło to odzwierciedlenia. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pominięto także tę ważką okoliczność rzutującą na zakres potencjalnej odpowiedzialności karnej i potraktowano przypisane w pkt 1.a, 1.b i 1.c przestępstwa, jako pozostające w zbiegu realnym i wymierzono kary łączne pozbawienia wolności i grzywny z mocy przepisów art. 39§2 kks i art. 85 kk oraz z art. 86§2a kk.

Tymczasem istotą oskarżenia zawartego w pkt II było składanie deklaracji VAT-7, w których zawarta była nieprawda (z zawyżeniem podatku VAT naliczonego, co skutkowało zaniżeniem podatku VAT należnego). Z kolei w pkt III aktu oskarżenia zarzucono ukrywanie faktycznego źródła pochodzenia paliwa, od sprzedaży którego nie uiszczono wcześniej akcyzy, a także wykorzystywanie nierzetelnych faktur wskazujących na pozorny zakup (i uiszczenie na wcześniejszym etapie obrotu podatku akcyzowego) i przez to zanizanie podatku akcyzowego należnego.

W obu wypadkach osobami składającymi deklaracje (VAT-7 i AKC-2) były osoby reprezentujące firmy (...)T.. Jednakże w drugim przypadku obowiązek podatkowy ciążył na oskarżonym, jako na podmiocie, który dokonywał pierwszej transakcji na terenie Polski w związku z nabyciem czy posiadaniem wyrobu obciążonego podatkiem akcyzowym, od którego nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości (zgodnie z art. 4 ust. 3, 4 i 5 Ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym), w takim zakresie, w jakim oskarżony rzeczywiście dostarczał paliwa tym dwóm firmom (od których to paliw na wcześniejszym etapie nie uiszczono podatku akcyzowego). Ponadto oskarżony współdziałał z osobami reprezentującymi te dwie firmy w zaniżeniu podatku akcyzowego w zakresie, w jakim dostarczał im dokumenty świadczące o rzekomo uiszczonej już wcześniej akcyzie (a tymczasem, to te dwie firmy były podmiotami dokonującymi pierwszych transakcji na terenie Polski w związku z nabyciem czy posiadaniem wyrobu obciążonego podatkiem akcyzowym, od którego nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości).

Widać więc, że tylko w części zachowanie oskarżonego polegające na dokonywaniu czynności w sferze realnej działalności „wytwórczej” pokrywa się z zachowaniami podejmowanymi na tle obowiązujących przepisów prawa podatkowego. Dotyczy to tych zachowań, w których oskarżony rzeczywiście dostarczał (poprzez nabywanie oleju opałowego, zlecenie kierowcom dostarczania go do bazy paliwowej w Ł., gdzie poddawany był procesowi usunięcia barwnika i znacznika, a następnie – dostarczany i sprzedawany był jako olej napędowy) paliwa firmom (...)T.. W zasadzie nie ma przeszkód, by uznać ten wycinek zachowania za naruszający jednocześnie i przepisy podatkowe (co wiąże się z odpowiedzialnością karnoskarbową) i inne przepisów karne: w tym wypadku przepisy Ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Wreszcie, słusznie podniósł oskarżyciel publiczny, że w zakresie, w jakim na oskarżonym ciążył obowiązek podatkowy, nieujawnienie przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nieskładanie deklaracji i narażenie podatku na uszczuplenie wiąże się z odpowiedzialnością przewidzianą w art. 54§1 kks. Jeśli zaś oskarżony nie był podatnikiem, a współdziałał z osobą, która podatnikiem była, to odpowiada za współsprawstwo, albo za jedną z form zjawiskowych. Podatnikiem staje się poprzez wykonanie czynności podlegającej opodatkowaniu, a nie tylko wówczas, kiedy nabywa się ten status formalnie (poprzez odpowiednie zgłoszenie i zarejestrowanie). Nie ma to żadnego związku z koncepcją „samooskarżenia”, albowiem nie do pomyslenia byłoby wprowadzenie w ogóle przepisu art. 54§1 kks. Do odpowiedzialności karnoskarbowej miały i mają zastosowanie przepisy art. 21§2 i §3 kk (art. 20§2 kks), który przewidywały odpowiedzialność współdziałającego, który wiedział o okoliczności osobistej sprawy. Dotyczy to także znamienia „podatnika” wymienianego w licznych przepisach Kodeksu karnego skarbowego.

Potencjalna odpowiedzialność oskarżonego z wykorzystaniem przepisu art. 54§1 kks może wynikać z odmiennych ustaleń faktycznych i różnić się od przypisanej oskarżonym J. B., D. S., A. R. i A. C. (1), albowiem zależy to od możliwości przypisania im świadomości (przewidywania i godzenia się), że czynności faktyczne (realne) stanowią tło i posłużą w dalszej kolejności innym osobom do ukrywania przedmiotu czy podstawy opodatkowania. Byli to bowiem bezpośredni wykonawcy, niskiego szczebla i nie musieli mieć pełnej orientacji o stronie formalnej konsekwencji działań, ani nawet tego, czy i kto ma składać i czy rzeczywiście nie składa deklaracji podatkowych i rzeczywiście nie uiszcza podatku akcyzowego.

Te więc zarzuty sprowadzające się w zasadzie do podniesienia naruszenia zasady skargowości w stosunku do J. A., w sytuacji, kiedy nie zostało jednoznacznie wyjaśnione przez sąd I instancji, czy przypisał jeden czyn kwalifikowany z różnych przepisów, czy też kilka czynów (i niektóre poza granicami skargi oskarżycielskiej), okazały się zasadne. Powoduje to konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, albowiem doszło do obrazy przepisów postępowania, które miały wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 kpk).

Zaznaczyć trzeba, że nie ma potrzeby rozważenia zasadności zarzutu z pkt 2.1 apelacji obrońcy J. A. jako przedwczesnego (art. 436 kpk), choć zaznaczyć trzeba, że wystarczające dla przypisania odpowiedzialności jest powołanie się na brak wymagań jakościowych określonych przez ustawę, a rozwinięcie tego w uzasadnieniu orzeczenia.

Nie miał także racji obrońcy podnosząc zarzut z pkt 2.2. Ekspertyza Instytutu (...) wykonana została w oparciu o rzetelne badania, wykonane za pomocą precyzyjnych urządzeń pomiarowych. W porównaniu z wiedzą i możliwościami badań laboratoryjnych mniemanie jednego z wykonawców procesu odbarwiania i usuwania znacznika, że paliwo nie przekraczało górnej granicy normy zasiarczenia, to słowa nie mające pokrycia w faktach. Oleju opałowego mieszanego z różnymi, prostymi nieraz substancjami, za pomocą prymitywnych dość urządzeń nikt laboratoryjnie nie badał. Zaznaczyć trzeba, że ekspertyza opierała się na ocenie nie tylko wyników badań próbek poddanych analizie laboratoryjnej, ale także na ocenie sposobu wykonania urządzeń i instalacji w bazie paliwowej w L., materiałów i substancji chemicznych uzyskanych w procesie odbarwiania i sposobu ich używania, a więc całego procesu technologicznego. Wynika to wyraźnie z treści pkt 7 ekspertyzy – (...) (str. 42-44) i pkt 8 – (...) (str. 45-46).

Zarzut z pkt C apelacji obrońcy choć zasadny (bo pominięto kwestię, czy w związku z zachowaniami oskarżonego powstawał obowiązek podatkowy w zakresie podatku od towarów i usług i czy rzeczywiście uiszczał on ten podatek), to jednak obrońca w żaden sposób mnie wykazał, by ta kwestia miała wpływ na treść wyroku.

W zakresie zarzutu z pkt IV aktu oskarżenia, zasadna była apelacja oskarżyciela publicznego, a to dlatego, że jednym z koronnych argumentów sądu I instancji było przyjęcie, że dla ewentualnego przypisania odpowiedzialności z art. 299§1 kk konieczne jest wykazanie, że ich przedmiot (pieniądze czy inne środki) poddawane są wskazanymi w dyspozycji przepisu zabiegom po ich uzyskaniu przez sprawcę z popełnionego przestępstwa („bazowego”), a nie mogą być to zabiegi mające na celu właśnie osiągnięcie korzyści z przestępstwa głównego („bazowego”). Jednakże, mając na względzie obowiązki sądu w zakresie wyjaśnienia okoliczności sprawy, odpowiednie pytania można było zadać oskarżonemu J. A. np. dotyczące tego, czy otrzymywał pieniądze np. w związku z dostarczaniem

fikcyjnych dokumentów firmom (...) - T. i jakie było ich przeznaczenie. Niewątpliwie w tym zakresie, poza wywodami znajdującymi się w dalszej części uzasadnienia (dotyczącej rozważań prawnych), sąd I instancji nie dokonał żadnych ustaleń faktycznych, choćby tego rodzaju, iż J. A. nie uzyskiwał z przestępstw mu przypisanych (albo popełnianych przez inne osoby) pieniędzy czy innych środków, albo uzyskiwał takowe, ale nie były one przedmiotem czynności wykonawczych wskazanych w treści art. 299§1kk.

W związku z tym, także w tej części zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (art. 437§1 i §2 kpk).

Nie był z kolei zasadny zarzut z pkt B apelacji obrońcy J. A. (dotyczący przypisanego w pkt w pkt 2 wyroku popełnienia czynu zarzucanego w pkt VI aktu oskarżenia).

W tym zakresie bowiem nie doszło do błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego na temat braku świadomości zeznania nieprawdy w postępowaniu karnym dotyczącym kradzieży ciągnika siodłowego marki S.. Otóż dla człowieka dorosłego, bardzo dobrze wykształconego, z bogatym już doświadczeniem życiowym, jednoznaczne jest przyjęcie tego, że w czasie przesłuchania należy nie tylko zeznawać prawdę, ale i nie zatajać prawdy. Znajdujące się w protokole zawiadomienia oraz w protokole przesłuchania świadka stwierdzenia, że przedmiotowy pojazd (mający być przedmiotem dokonanej kradzieży) „nie stanowił przedmiotu jakiegokolwiek postępowania”, w sytuacji kiedy samochód ten był przedmiotem zabezpieczenia majątkowego w trwającym postępowaniu karnym i zatajenia tej okoliczności, ewidentnie stanowiły stwierdzenie nieprawdy i zatajenie prawdy. Dywagacje obrońcy, iż oskarżony zawiadamiając i składając zeznanie obowiązany być wskazać jedynie, czy samochód S. był ewentualnie przedmiotem postępowania karnego prowadzonego przeciwko J.

A., są zdecydowanie zbyt daleko idące. Gdyby taki miał być sens ewentualnej odpowiedzi w przesłuchaniach, to dokładnie takie właśnie zadano by pytanie. Z punktu widzenia prowadzenia postępowania przygotowawczego po złożeniu takiego zawiadomienia istotne było, czy są inne jeszcze osoby (podmioty), które rościć sobie mogą prawa (pretensje) do przedmiotu, jaki miał być skradziony. Wyjaśnienie tych okoliczności, wiedza o nich ma istotne znaczenie dla kierunków postępowania przygotowawczego i wykorzystania właściwych dla nich metod i środków.

Sąd I instancji nie popełnił błędu w ocenie dowodów (wyjaśnień oskarżonego), oparł się na zawartości protokołów (ich treści i zawartych w nich wypowiedzi oskarżonego) i trafnie ocenił ich znaczenie w kontekście możliwości przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za czyn z art. 233§1 kk. Wymierzona za ten czyn kara nie nosi cech surowej. W tej więc części zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy (art. 437§1 kpk).

Konsekwencją uchylenia części wyroku w stosunku do J. A., a także utrzymania w mocy skazania za jeden z czynów i utrzymania w mocy uniewinnień od pozostałych, jest, zgodnie z art. 437§1 i §2 kpk, zmiana wyroku (pkt I.2 wyroku sądu odwoławczego). Mianowicie wykonanie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za czyn z art. 233§1 kk w zw. z art. 12 kk (w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku sądu I instancji), należało warunkowo zawiesić (na podstawie art. 69§1 i §2 kk oraz art. 70§1 kk) na okres próby wynoszący 3 lata, a na podstawie art. 73§1 kk oddano oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Są to rozstrzygnięcia zbieżne z tymi, jakie znajdowały się w pkt 15 wyroku sądu I instancji, ale za wystraczający okres próby (przy skazaniu za jedno przestępstwo) należało uznać 3 lata.

W ponownym rozpoznaniu sprawy w zakresie J. A., na podstawie art. 442§2 kpk, sąd może poprzestać na ujawnieniu zeznań świadków, albowiem nie miały one wpływu na uchylenie wyroku. Należy jednak przesłuchać: E. J. (jeśli został ujęty) w zakresie porozumienia w dostarczaniu i przyjmowaniu fikcyjnych faktur i wykorzystywania ich w postępowaniu podatkowym przez spółki (...) Ltd z G. i (...)T. z Ł.), A. W., D. K., a także J. B. (w zakresie dostarczania paliw do spółek (...) Ltd w G. i (...)T. w Ł.). Oczywiście inicjatywa dowodowa będzie w gestii stron postępowania (art. 167 kpk).

W ponownym rozpoznaniu sprawy, sąd I instancji będzie miał na względzie konieczność dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych w zakresie czynów zarzucanych w pkt II i III aktu oskarżenia, oraz ich oceny pod względem tego, czy zachowania te stanowiły jeden czyn (mogący być w części kwalifikowanym z różnych przepisów), czy też więcej i czy możliwe jest orzekanie co do nich. Obowiązany także będzie wziąć pod uwagę wskazania prawne zawarte powyżej.

W zakresie czynu zarzucanego w pkt IV aktu oskarżenia należy także dokonać jednoznacznych ustaleń, choćby nie były po myśli oskarżenia.

O wydatkach wynikłych w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 636§1 i §2 kpk w zw. z art. 633 kpk obciążając czterech oskarżonych (co do których apelacje wnieśli obrońcy) kwotą 1,50 złotych. W przybliżeniu jest to 1/6 połowy ryczałtowej stawki za doręczanie pism sądowych w postępowaniu apelacyjnym. Pozostała częścią tej ryczałtowej stawki należało obciążyć Skarb Państwa (w związku z niezasadną apelacją prokuratora dotyczącą wszystkich oskarżonych).

O opłacie za II instancję orzeczono na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 2 i 3 oraz 3 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych obciążając:

- oskarżonego J. A. kwotą 180,00 złotych tytułem opłaty za obie instancje,
- oskarżonych J. B. i A. R. kwotami po 1.320,00 złotych tytułem opłat za II instancję,
- oskarżonego D. S. kwotą 4.180,00 złotych tytułem opłaty za obie instancje,

Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonych od tych kosztów sądowych, które nie są wcale wysokie, a wobec oskarżonych orzeczono kary wolnościowe.